

Creativity in Place, een ode aan al diegene die het plan gesteund hebben

Jubileren is een prachtige mijlpaal in het werkzame leven. Men wordt traditiegetrouw in het zonnetje gezet, met cadeaus overladen en een leidinggevende houdt een gedenkwaardig betoog over het wel en wee en een receptie met een drankje en hapje valt ten deel.

Maar wat, als men dit allemaal niet wilt ondergaan en toch een fijn gevoel aan het 25 jarig dienstjubileum wil overhouden. Voor mij een zwaar dilemma en dan ook nog netjes in een rij gaan staan en handen schudden. Ik lag er wakker over, bij wijze van spreken. Een alternatief bedenken, maar wat?

Langzaam kwam de bewuste datum dichterbij en mijn groepsleider wilde graag weten wat mijn jubileumwensen waren. Voor mij was een ding duidelijk iets groots maken, want schilderen was mijn grote passie, en misschien was nu het uitgelezen moment. Maar geen feestgedruis en een wens uitvoeren ging geheel tegen de regels van een jubileumviering in. Met als gevolg dat een jaar na dato er niets gebeurd was en ik met een onbehaaglijk gevoel rondliep.

Ook Frits had zich een stukje verworven

Totdat ik tijdens een wandeling rond de vijver Ivo Mannearts tegenkwam en hem aansprak over mijn jubileumdeuk. Hij hoorde mijn verhaal aan en zou me gaan helpen om het idee bij de directie een gehoor te geven. Maar wel met deze restrictie; bereidt het goed voor en weet precies wat je wilt. Het idee maakt dan meer kans van slagen.

Kortom ik aan de slag, een basisontwerp op papier gemaakt, 'n kostenplaatje en een portfolio in elkaar gestoken. Jan Sommerdijk hielp me bij het schrijven van de teksten.

Ivo regelde een afspraak met Martin Schuurmans, de toenmalige directeur van het NatLab, en een zenuwachtig mannetje mocht daar voor hem zijn verhaal doen.

Na een week kreeg ik een bevestiging en mocht ik aan de slag gaan én met de toezegging dat het werk op het Natlab een plekje zou krijgen. Samen zouden we een mooie locatie uitzoeken. Het NatLab zou de nodige onkosten vergoeden.

Aan de slag dus, maar een schildersdoek van 2x3meter, waar haal je zo'n groot doek en waar laat je dat? Dus maar de halve woonkamer ontruimt en met veel gemanooeuvreer het grote doek de kamer binnengeschoven. Na een jaar alle vrije tijd gestoken te hebben in het schilderen was het werk klaar. Een gedenkwaardige ervaring kan ik wel zeggen, zo bijna dagelijks met een kunstwerk bezig zijn.

Martin Schuurmans en Gerrit Koel zouden het schilderij tijdens 'n middagpauze bij mij thuis komen bezichtigen. Een spannend moment brak aan. Onder het genot van een bakje koffie werd er gekeurd en goed bevonden.

De grote lijst was het volgende probleem. Een lijstenmaker uit Hamont Achel vond het plan prachtig en heeft me later ook nog geholpen met het vervoer van het schilderij naar het Natlab. Mijn schilderswens was in vervulling gegaan en het schilderij kreeg een mooie locatie vlakbij de toenmalige kantine van WB in de hal van de collegezaal toegewezen.

Deel twee van het plan was de verkoop van het werk aan de Natlab-samenleving tbv een goed doel. Symbolisch kon men een stukje van het werk kopen en eigenaar worden. Wat er toen plaatsvond was hartverwarmend, dat er zoveel Natlabbers waren die mijn plan steunden had ik nooit verwacht. Ook in familiere kring heb ik veel steun ondervonden. Verder schonk 'n firma in printafdrukken mij gratis de benodigde certificaten en het NatLab-journaal verzorgde de zo broodnodige PR.

De secretaresse van de 'Doe 'n Wens' stichting werkte toevallig op het reisbureau en zij hielp me bij het contact leggen met de stichting. Uiteindelijk mocht ik Fl3000, - (toen nog guldens) overmaken. Een wens voor een wens. Mijn jubileumgevoel kon niet meer stuk.

Van collega Sam Bazelmans kreeg ik een mooie fotoreportage en Thijs Bartels (†) maakte van het project een fraaie videofilm. De film geeft een aardig beeld van het ontstaan van het kunstwerk en helaas zijn er maar weinig personen die de film ooit gezien hebben. Daarom, als een waardering voor Thijs zijn bijdrage, bij deze de gelegenheid met dank aan Henk zijn initiatief.

Ter afronding; bij mijn afscheid van het NatLab (Philips Research) heeft Tineke van de Heuvel (personeelszaken) zich bereidbaar gesteld als beschermvrouwe van het kunstwerk op te treden en zou ze zorg dragen voor een goed bewaken. Inmiddels is de beschermtaak overgenomen door Corrie van Melis. Momenteel hangt het schilderij in de kelderruimte van WB (HTC34) onder de trap.

‘Creativity in Place’, voor mij het bewijs dat Philips Research meer was dan een geweldige werkomgeving met eindeloze mogelijkheden. Wie goed naar het schilderij kijkt, vindt deze onderliggende boodschap terug in het kunstwerk.

Henny Herps